

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 98/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Dipl. Ing. B. Š., bytom V., pre účely vypracovania sťažnosti zastúpeného advokátkou JUDr. E. H., Z., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Cb 23/97 pri rozhodovaní o priznaní znalečného, za účasti Krajského súdu v Banskej Bystrici, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dipl. Ing. B. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2004 doručená sťažnosť Dipl. Ing. B. Š., bytom V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Cb 23/97 pri rozhodovaní o priznaní znalečného.

Z jej obsahu vyplynulo, že sťažovateľ bol uznesením krajského súdu sp. zn. 40 Cb 23/97 z 8. októbra 1999 ako znalec z odboru ekonomika hospodárstva – účtovná evidencia ustanovený za znalca v konaní vedenom pod uvedenou spisovou značkou. Znalecký posudok vypracovaný pod č. 5/99 spolu so spisom uvedenej spisovej značky odovzdal krajskému súdu 7. decembra 1999, ktorému súčasne predložil aj vyúčtovanie prác na znaleckom posudku v celkovej výške 24 229,50 Sk. Keďže napriek vypracovaniu znaleckého posudku krajský súd o znalečnom nerozhodol, sťažovateľ ho listom z 8. marca 2000 urgoval, aby tak urýchlene urobil. Reakciou na uvedenú urgenciu sťažovateľa bola výzva krajského súdu sťažovateľovi z 21. marca 2000 na vrátenie spisu, ktorý mu však predmetný spis vrátil už 7. decembra 1999. Túto skutočnosť oznámil sťažovateľ krajskému súdu 28. marca 2000.

Z dôvodu, že o znalečnom krajský súd ani naďalej nerozhodol, zaslal sťažovateľ v roku 2002 jeho podpredsedovi a predsedovi sťažnosti vo veci prieskumov v konaní. Po tom, čo sa sťažovateľ obrátil 3. januára 2003 so žiadosťou o pomoc na verejného ochrancu práv a nadväzne na to zaslal 18. marca 2003 krajskému súdu ďalšiu urgenciu, bolo mu 27. marca 2003 doručené uznesenie krajského súdu z 20. marca 2003, ktorým mu bolo priznané znalečné v ním vyčíslenej výške.

Dňa 9. apríla 2003 bolo sťažovateľovi doručené odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu o priznaní znalečného s požiadavkou, aby sa k nemu vyjadril. Požadované vyjadrenie zaslal sťažovateľ krajskému súdu 10. apríla 2003. Listom z 23. decembra 2003 upovedomil verejný ochranca práv sťažovateľa, že po preskúmaní jeho podnetu, ktorým ho upozornil na nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní, zistil, že v súvislosti s rozhodovaním o priznaní odmeny za znalecký úkon došlo v tejto veci k zbytočným prieskumom.

Na základe žiadosti sťažovateľa zo 14. februára 2004 adresovanej krajskému súdu bolo mu 20. februára 2004 zaslané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 99/03 z 21. júla 2003, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu z 20. marca 2003 o priznaní znalečného. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že rozhodnutie najvyššieho súdu mu bolo doručené až po siedmich mesiacoch od jeho doručenia krajskému súdu (ktorému bolo doručené 21. júla 2003).

Hodnotiac uvedený postup krajského súdu v označenom konaní dospel sťažovateľ k názoru, že krajský súd svojou nečinnosťou porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zmieňuje sa aj o tom, že do podania sťažnosti ústavnému súdu mu priznané znalečné nebolo uhradené.

Vzhľadom na to sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom deklaroval, že postupom krajského súdu bolo porušené jeho označené základné právo, a zároveň mu priznal aj primerané finančné zadostučinenie v sume 48 000 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona

o ústavnom súde a skúmal aj to, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd sa zaoberal základným právom na konanie súdu bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ namietal. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skonštatoval, že sťažovateľ napáda zbytočné prietahy v konaní v dobe, keď konanie pred krajským súdom vo vzťahu k rozhodovaniu o znalečnom už bolo právoplatne skončené. Ústavný súd 29. marca 2004 na krajskom súde zistil, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 99/03 z 21. júla 2003 bolo sťažovateľovi doručené 24. februára 2004. Podľa informácie účtarne krajského súdu bolo znalečné vo výške 24 299, 50 Sk poukázané sťažovateľovi 17. marca 2004.

Podľa svojej ustálenej judikatúry (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, IV. ÚS 61/02, I. ÚS 116/02 II. ÚS 8/04) „ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď jeho namietané porušovanie trvá. Vychádza pritom z účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza účastník konania, domáhajúci sa rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré sa dosiahne právoplatným rozhodnutím“ (III. ÚS 153/03).

Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že tie konania, v ktorých sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu, takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základného práva sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. marca 2004, pričom uznesenie krajského súdu sp. zn. 40 Cb 23/97 z 20. marca 2003 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 6. júla 2003 sp. zn. 5 Obo 99/03 nadobudlo právoplatnosť 24. februára 2004, z čoho je zjavné, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti na ústavnom súde tvrdené porušovanie práva sťažovateľa už netrvalo.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa tou časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáha jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2004